

— За какво ти е мъчно?
 — За Бѣлчо и за Шарко.
 — Ха и тази хубава! Я кажи ми, защо ти е мъчно?
 — Искамъ да си остана при тѣхъ. Не искамъ да ходя на училище.

— Така ли. Като мене ли искашъ да останешъ простъ дърваръ. Да те ваятъ дѣждоветъ и да не знаешъ, ни празникъ, ни дѣлникъ. Да газишъ калищата и да спишъ цѣлъ животъ по голата земя!

— Мъчно ми е за Бѣлчо и за Шарко.

— Е добре, мъчно ти е. Ами какво ще стане съ тебе, ако не ходишъ сега на училище?

Азъ млъкнахъ. На другия денъ трѣбваше да взема книгитъ си и да потърся училищнитъ си другари. Въ това време баща ми трѣгваше на работа. Бѣше впрѣгналъ Бѣлча и Шарка въ колата и се готвѣше да трѣгва. Азъ минахъ покрай тѣхъ и не смѣхъ да ги погледна. Смѣтахъ се за виновенъ. Мислѣхъ се за бѣглецъ, който напуска дружината си. Но и двата вола обърнаха погледитъ си къмъ менъ и втренчено ме загледаха. Неможахъ да се сдържа. Притичахъ, пригърнахъ ги и двата, и заплакахъ.

Славчо Ангеловъ

ПРОЛѢТЬ

Нѣма я вече
 лютата зима!
 Нейде далече
 тя си замина.
 Ехъ, че обичамъ
 дойде ли пролѣтъ!
 Цвѣтъ е накичилъ
 клонитъ голи.
 Ластовки черни
 порятъ небето.
 Щъркелъ се мѣрне
 нейде въ полето.
 Вѣтъръ повѣй те,
 пѣе ти звѣнко,
 пѣй ти, зове те:
 „Хайде навѣнка!“

Ширъ ти лазурна!
 Въ тебе да литна!
 И да се гмурна
 въ шумата китна!..
 Но се разправямъ
 съ кекави хора.
 Не позволяватъ
 нищо да сторя!
 Дѣдо се мръщи
 баба ме вика:
 — Стой си вѣвъ кѣщи,
 бре поразнико!..
 Нека си врякатъ
 старцитъ бедни...
 Какъ ще юнакътъ
 въ кѣщи да седне!

Хр. Радевски